

[Engell]

Det skal også ses i sammenhæng med, at det offentlige ikke altid står uden muligheder for at bidrage til en positiv løsning af bygningsbevaringsproblemer. Planstyrelsens direktør, Henning Hummelose, pegede i Berlingske Tiden den 3. februar på flere muligheder, som efter min opfattelse er meget positive og udtryk for nytænkning og fleksibilitet.

Direktør Hummelose siger således, at man eksempelvis kan tænke sig situationer, hvor en bygherre, der ønsker nedrivning af en bevaringsværdig ejendom, kan gives lov til en højere bebyggelsesprocent på den øvrige del af byggeriet, mod at den bevaringsværdige ejendom fastholdes. Det mener jeg er udtryk for en forhandlingsplanlægning, som man kender i udlandet, og som måske også i større omfang kunne anvendes herhjemme også i forbindelse med de områder, som lovforslagene dækker. I det hele taget er der nok grund til en større fleksibilitet på dette felt. Kendsgerningen er jo, at hvis Christian den Fjerde havde levet i dag, ville han næppe have fået byggetilladelse til en stor del af sine projekter, og det havde da været synd.

Men sammenfattende skal jeg sige, at vi i den konservative gruppe er meget positive over for ministerens forslag, som vi synes på en smuk måde viderefører og styrker indsatsen på dette vigtige område.

Leif Hermann (SF):

Jeg kan ikke lade være med at komme med en kommentar til hr. Engells sidste bemærkning. Det må da vist være, fordi hr. Engell forestiller sig selv i rollen som bygningsinspektør, at Christian den Fjerde ikke havde fået byggetilladelse.

I 1969 kom der en betænkning nr. 517. Det var den berømte kulturpolitiske redegørelse, som daværende kulturminister Helveg Petersen stod bag. Denne kulturpolitiske redegørelse beskæftigede sig med umådelig mange aspekter af samfundslivet, herunder også det aspekt, der hedder bygningskultur. Jeg vil gerne have lov til indledningsvis at citere et kort stykke fra betænkning nr. 517, side 32, hvor man efter at have konstateret, at de gamle bystrukturer nu er ved at blive sprængt, siger følgende under overskriften »Hvorfor bygningsbevaring?«:

»Ved en sådan sprængning vil der ske to ting. Dels vil mange gamle bygninger erstattes af nye, ofte større, dels vil den forståelighed i bystrukturen, som byggede på en langsom og traditionsbunden udvikling, let gå tabt, og byens fysiognomi udviskes. Vil man undgå denne sprængning, må man derfor i byplanlægningen tilstræbe en bevaring af disse ældre byområder, hvor hver enkelt funktion i tidens løb har fundet sin naturlige plads, og hvor huse, gader og kvarterer igennem deres arkitektoniske udtryk tegner den struktur, som, uden at man behøver at gøre sig dette forhold klart, giver byen en forståelighed og dermed atter gør den vedkommende og meningsfuld.«

Jeg synes, at det, der blev skrevet i den betænkning i 1969, har fuld gyldighed i dag, når vi taler om de to lovforslag, miljøministeren her har lagt på bordet som en rimelig loyal opfølgning af den forespørgsel, vi havde i december 1986 om bygningsfredning og bygningsbevaring.

Som i 1986 har vi også i dag en noget dyster optakt til behandlingen af disse forslag. I 1986 var det Søfrontsagen, en sag, hvor Landsretten i øvrigt for tre dage siden har afsagt en dom – det vender vi tilbage til, kan jeg fortælle miljøministeren, i Miljøudvalget – om, at Frederiksberg Kommune var berettiget trods modsatrettede retningslinjer i Kommuneplanens hovedstruktur til at vælte bevaringsværdige ejendomme.

I dag er den konkrete optakt lidt anderledes. Vi ved, som hr. Engell sagde, at nu har man væltet en præstegård på 144 år i Øster Hæsinge på Fyn, til trods for at der faktisk var en køber til den. Vi ved, at sukkerkogeriet på Christianshavn ryger med den centralt placerede bygning i midten, således at det, der kommer til at stå tilbage, i og for sig ikke bliver forståeligt, jf. hvad der blev sagt i 1969 i betænkning nr. 517.

Hr. Engell har nogle forhåbninger om, at hans bryghus i Valby, Trekronebryghuset, kan blive stående. Jeg håber, hr. Engell har ret.

Jeg vil gerne sige, at ildprøven for disse forslag bliver, om vi undgår den slags ting i fremtiden. Det sagde hr. Engell, at det gør vi nok ikke. Jamen det beror sandelig på, hvorledes vi indretter disse forslag. Der er ikke tvivl om, at hvis det er således, at vi strammer, og at vi tager som udgangspunkt, at vi vil undgå, at man havner i en situation som med Sukkerkogeriet, Øster